

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 у 103/2020
31.08.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Катарина Манојловић Андрић, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Јелисијевић Самац, адвокат из ..., ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Управног суда Р4 у 123/2020 од 30.07.2020. године, у предмету заштите права на суђење у разумном року, донео је 31.08.2020. године, након спроведеног испитног поступка

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба предлагача и потврђује решење Управног суда Р4 у 123/2020 од 30.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Предлагач АА је 12.08.2020. године поднела Врховном касационом суду, преко Управног суда, жалбу против решења Управног суда Р4 у 123/2020 од 30.07.2020. године, којим је одбијен њен приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда 27У 15532/17.

Предлагач сматра да је ожалбено решење у супротности са чланом 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Истиче да је у време подношења приговора управни спор трајао две године и седам месеци, да је стога предлагачу повређено право на суђење у разумном року. Предлаже да Врховни касациони суд уважи жалбу предлагача и преиначи ожалбено решење, тако што ће усвојити приговор предлагача ради убрзавања поступка, утврдити да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку који се водио пред Управним судом у предмету 27У 15532/17 и предлагачу досудити трошкове поступка по приговору и жалби.

Одлучујући о жалби предлагача на основу одредаба чл. 16, 18. и 20. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ 40/15) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС“ 25/82, „Службени гласник РС“ 6/15), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом одредбе члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 и 55/14) и закључио да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова у суду у смислу одредбе члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, којом одредбом је предвиђено да председник непосредно вишег суда може Годишњим

распоредом послова да одреди једног судију или више судија да, поред њега, воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Из списка предмета Управног суда 27У 15532/17 и Р4 у 123/2020 утврђене су следеће чињенице и околности: да је предлагач АА, у својству тужиље, поднела дана 16.10.2017. године Управном суду тужбу ради поништаја решења туженог Министарства правде Републике Србије од 15.08.2017. године, којим је констатовано да је ББ била именована за јавног бележника за подручје Првог основног суда у Београду, Градску општину ..., решењем туженог од 01.08.2014. године и да је разрешена дужности јавног бележника дана 21.11.2016. године; да је решењем Управног суда од 29.07.2020. године одбачена тужба АА, овде предлагача, због недостатка активне легитимације за њено подношење, јер оспореним решењем Министарства правде није одлучивано о правима и обавезама тужиље или о њеном на закону заснованом интересу, а оспорено решење је донето у извршењу пресуде Управног суда 24У 11348/17 од 14.07.2017. године, којом је окончан управни спор по тужби ВВ и ГГ, уз учешће заинтересованог лица ББ, у коме АА такође није учествовала.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије утврђено је да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да при одлучивању о правним средствима којим се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предметног суђења, пре свега, сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа или врста предмета суђења или истраге, значаја предмета суђења или истраге по странку, понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлуке.

Имајући у виду све чињенице и околности овога случаја, Врховни касациони суд налази да у поступку пред Управним судом у предмету 27У 15532/17 није повређено право предлагача на суђење у разумном року. Наиме, случајеви који, према свим околностима, имају посебан значај за подносиоца приговора или за њега постоји ризик због одуговлачења поступка, захтевају нарочиту марљивост у поступању, односно посебну и изузетну хитност, где се и реално краће време трајања поступка може сматрати неразумним. Ако је суд преоптерећен нерешеним предметима, изграђени стандарди Европског суда за људска права налажу да се предмети тада решавају по приоритету или по посебном значају за подносиоца, а не по редоследу пријема предмета у суд. У овом конкретном случају, предмет управног спора по закону није хитан, нити садржина решења које се тужбом оспорава указује на то да он може

имати било какав посебан значај за предлагача, због чега га је требало прекоредно решавати. Судија известилац је одлуку у предмету донео 29.07.2020. године, према редоследу пријема предмета у суд, сагласно члану 177. Судског пословника („Службени гласник РС“, бр.110/09 ... 16/18). Доношење одлуке по тужби предлагача након подношења приговора ради убрзавања поступка, по налажењу Врховног касационог суда, указује на то да је приговор остварио своју основну сврху јер је довео до убрзања судског поступка.

Поред наведеног, треба имати у виду да је у току 2020. године пет месеци постојала објективна немогућност Управног суда да поступа у спорном предмету – најпре због ванредног стања, а затим због решавања изборних спорова. У току ванредног стања које је уведено 15. марта 2020. године Одлуком о проглашењу ванредног стања („Службени гласник РС“, број 29/20) и укинута 06.05.2020. године Одлуком о укидању ванредног стања („Службени гласник РС“, број 62/20), рад судова је био редукован на тај начин што су се, у складу са Закључком Високог савета судства број 119-05-132/2020-1 од 18.03.2020. године, одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји који су такстативно наведени у Закључку. У току поступка парламентарних избора у Републици Србији 2020. године, изборни спорови који су по закону нарочито хитни морали су имати приоритет при решавању у односу на све друге предмете.

Због свега изложеног, Врховни касациони суд је оценио да је жалба неоснована, па је применом одредбе члана 18. став. 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучио као у ставу првом диспозитива.

Врховни касациони суд је, у ставу другом диспозитива, одбио захтев предлагача за накнаду трошкова поступка, на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку сходном применом одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку, имајући у виду неуспех предлагача у поступку.

Судија

Катарина Манојловић Андрић, с.р.

Поука о правном леку.

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић